

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce J. P., zastoupeného JUDr. Pavlem Hálou, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 6, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2006, čj. 57 Ca 16/2005 – 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2006, čj. 57 Ca 16/2005 – 42 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravy, datovaným dnem 12. 8. 2004, čj. OD-504/42/04 bylo vysloveno, že J. P. „je vinen, že dne 13.8. 2004 v 00,10 hod. řídil osobní mot. vozidlo tov. zn. A., v B. na ulici R. směrem k ulici Ž., kde je místní úpravou povolena nejvyšší rychlost 60 km/h-1 rychlostí 123 km/h-1. Na uvedené ulici byl s vozidlem zastaven a kontrolován jako řidič hlídkou Policie ČR. Při kontrole vzniklo podezření, že řídí motorové vozidlo po předchozím požití alkoholického nápoje. Jmenovaný byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn návykovou látkou. Obviněný se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve či moči ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou, ač toto nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g), § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů, § 6 zákona č. 37/1989 Sb. o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomániemi, ve znění pozdějších předpisů, neboť se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou a v obci řídil vozidlo o více než 30 km/h-1 vyšší rychlostí, než v daném úseku nejvyšší povolenou, tedy při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítl podrobit se lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou, ač měl povinnost takové zkoušky nebo vyšetření se na základě zákona o provozu na pozemních komunikacích podrobit a toto nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o provozu na pozemních komunikacích nebo dopravní značkou o více než 30 km/h v obci nebo o 50 km/h mimo obec, čímž se dopustil přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 3, § 22 odst. 1, písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, a proto se mu podle ust. § 30 odst. 2, v souladu s ustanovením § 11, § 12 citovaného zákona ukládá: A) pokuta v částce 15000 Kč /patnáct tisíc korun českých/, b) zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 24 /dvaceti čtyř/ měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí“. Dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení a o splatnosti peněžitých částek.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 7. 12. 2004, čj. JMK 34183/2004 OD Bo bylo o odvolání J. P. proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy „ze dne 13. 8. 2004, čj. OD 5042/04“ rozhodnuto tak, že se podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení odvolání zamítá a toto rozhodnutí Magistrátu města Brna se potvrzuje.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal ve správním soudnictví přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí žalovaného.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2006, čj. 57 Ca 16/2005 – 42 bylo citované rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tento soud poukázal na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 12. 8. 2004, ačkoliv skutkový děj nastal dne 13. 8. 2004 v 00,10 hod. Oznámení přestupku bylo datováno dnem 12. 8. 2004, stejného data je i potvrzení o převzetí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobcem. Dle názoru krajského soudu se jednalo o chybu, kterou měl správní orgán odstranit poté, co se o ní dozvěděl a to i bez návrhu účastníků a to nejen před nabytím právní moci, ale i kdykoliv po něm. Jednalo se o skutečnou chybu, neboť okamžik předání rozhodnutí žalobci (dnem 12. 8. 2004) měl vliv na počátek běhu promlčecí lhůty. Bylo tedy nutno přisvědčit žalobci, že rozhodnutí je zmatečné a vyplývá z něj i absurdnost, totiž že skutek se stal teprve následující den poté, kdy o něm bylo jednáno a rozhodnuto. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tedy i

(potvrzující) rozhodnutí žalovaného jsou zatížena další chybou, spočívající v tom, že ve výrokové části rozhodnutí magistrátu je citováno ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ačkoli se mělo jednat o zákon č. 2000/1990 Sb. Nepřesně je i citováno ustanovení § 6 zákona č. 37/1986 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, neboť není provedena „bližší specifikace tohoto právního ustanovení“. Výrok přezkoumávaného rozhodnutí není tedy jasný, přesný a srozumitelný. Z tohoto rozhodnutí, jak uvádí krajský soud jasně nevyplyvá, na základě jakého konkrétního právního podkladu bylo kvalifikováno protiprávní jednání.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě kasační stížnost. V obsáhlém, především právním rozboru, vyslovuje nesouhlas se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Dovojuje zejména, že se jednalo o zjevnou chybu odstranitelnou postupem dle § 46 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Dále uvádí, že správní rozhodnutí orgánu prvního stupně mělo všechny náležitosti vyžadované zákonem ČNR č. 200/1990 Sb. o přestupcích a nebylo třeba uvádět i ustanovení speciálních předpisů chránících tentýž společenský zájem jako skutkové podstaty přestupků. Stěžovatel zároveň navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá především z obsahu správního spisu, k jednání, kterého se dopustil žalobce, a které bylo kvalifikováno jako přestupek, došlo dne 13. 8. 2004 krátce po půlnoci. Po podání oznámení o tomto přestupku ze dne 13. 8. 2004 u Magistrátu města Brna, se uskutečnilo týž den jednání ve správním řízení a bylo vydáno a žalobci bylo doručeno rozhodnutí o přestupku. Tento skutečný časový průběh u správního orgánu prvního stupně nebyl ani žalobcem zpochybňován. Chybné uvedení data na rozhodnutí (12. 8. 2004 místo správného 13. 8. 2004) je nesporně zjevnou chybou, kterou bylo možno odstranit kdykoli postupem dle § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb. Časový sled byl znám i žalobci. Nelze dovodit, že by chybné uvedení data na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně činilo toto správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pokud se týká počátku běhu lhůty pro odvolání, je nutno vycházet ze skutečného okamžiku doručení (oznámení) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a nikoli z chybného data uvedeného i v protokolu o projednání přestupku v němž je potvrzeno i převzetí písemného vyhotovení

rozhodnutí. Ostatně žalobce odvolání i podal, nebyla zpochybňována ani včasnost tohoto procesního úkonu, a nelze tedy ani v tomto případě dovodit, že by tato procesní vada měla, resp. mohla i mít za následek nesprávné správní rozhodnutí ve věci samé a zkrácení na procesních či hmotněprávních právech žalobce.

Je skutečností, že žalovaný, pokud zjistil, že v písemném vyhotovení rozhodnutí magistrátu došlo k této zjevné chybě, měl nejprve věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k provedení opravy a teprve poté rozhodnout. Místo toho v záhlaví, výroku i odůvodnění svého rozhodnutí sám uvedl správné datum 13.8. 2004. Nejen z uvedení čj. správního rozhodnutí orgánu prvního stupně, ale i z obsahu celého rozhodnutí žalovaného, i při neprovedení formální opravy, je zřejmé, které správní rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno.

Stěžovateli je nutno rovněž přisvědčit v tom, že rozhodnutí Magistrátu města Brna má všechny náležitosti vyžadované především § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., tedy popis skutku, vyslovení viny a druh a výměru sankce. Část výroku s uvedením ustanovení zákonů č. 361/2000 Sb. a 37/1989 (správně zákonů č. 361/2000 Sb., 200/1990 Sb. a 37/1989 Sb.) je nadbytečná, neboť samotná skutková podstata přestupků je dostatečně definována v § 22 odst. 1 písm. a) a v § 30 odst. 1 písm. e) bod 3 zákona ČNR č. 200/1990 Sb. Proto především se zřetelem k ostatnímu obsahu rozhodnutí nelze ani v tomto případě dovodit, že by se jednalo o rozhodnutí nesrozumitelné.

Ze všech těchto důvodů je kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je v něm vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s. o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Protože bylo přednostně rozhodnuto o vlastní kasační stížnosti, nebylo samostatně rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu